בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ו' באייר תשס"ח (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום 21 יום, שהם שלשה שבועות לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

לפני כשבועיים, פנינו אליכם, למשפחת קוראי הדף, בבקשה: באים אנו, מערכת ה'דף', לבקש מכל אחד ואחת מכם – **משפחת קוראי הדף** – לספר לנו סיפור, סיפור **אישי** אחד, שמבטא בשבילך יותר מהכל ממה נובעת תחושה זו של "**אשרי העם שככה לו**", אשרי חעם המיוחד הזה שאני כל-כך שמח/ה להיות חלק ממנו.

מאז, הגיעה לשלחן המערכת תרומה אחת, ולא יותר...
האם יש להבין מכך שאין סיפורים נוספים, שאין הזמן מאפשר לכם לכתוב לנו, או שמא... כמו בשושן הבירה: "הָרָצִים יָצְאוּ דְחוּפִים בִּדְבַר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה וְהַמֶּלֶךְ וְהָמָן יָשְׁבוּ לִשְׁתּוֹת וְהָעִיר שׁוּשָׁן נָבוֹכָה. [אסתר ג' 15]
האם נבוכים אנו? אין אנו יכולים לראות את ה**אור** דרך החושך?

בשעה שמשה רבינו יורד מהר סיני עם שני לוחות הברית בידיו, ושמע את קולות העם שעשו את העגל כאשר חרד שלא יחזור אליהם:

"וַיִּפֶן וַיֵּרֶד מֹשֶׁה מִן הָהָר וּשְׁנֵי לֻחֹת הָעֵדֻת בְּיָדוֹ לֻחֹת כְּתֻבִים מִשְּׁנֵי עֶבְרֵיהֶם מִזֶּה וּמִזֶּה הֵם כְּתֻבִים. וְהַלֻּחֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹקִים הֵמָּה וְהַמִּכְתָּב מִכְתַּב אֱלֹקִים הוּא חָרוּת עַל-הַלֻּחֹת. וַיִּשְׁמַע יְהוֹשֻׁעַ אֶת קוֹל הָעָם בְּרֵעֹה וַיֹּאמֶר אֶל מֹשֶׁה קוֹל מִלְחָמָה בַּמַּחֲנֶה. וַיֹּאמֶר אֵין קוֹל עֲנוֹת גְּבוּרָה וְאֵין קוֹל עֲנוֹת חֲלוּשָׁה קוֹל עַנּוֹת אָנֹכִי שֹׁמֵעַ." [שמות ל"ב 15-18]

וכותב רש"י במקום:
"אין קול הזה נראה קול עניית גיבורים הצועקים "נצחון!" ולא קול חלשים שצועקים "וי, אנוסה!" – קול חירופין וגידופין המענין את נפש שומען כשנאמרין לו"

לנו נראה שהשעה אכן בשלה לשאלות אך לא לגידופין – הרבה תהיות יש לנו, ולא רק לדור הצעיר. דווקא לאלה מאיתנו שיכולים להסתכל אל 60 שנות תולדות העם בארצו המתחדשת, וכן המתקדשת, ולהעריך את ההישגים הבלתי-יאומנים: חובתינו להגיד, אף לצעוק, "הודו לה' כי טוב בי לעולם חסדו!". אם טרם הגענו למנוחה ולנחלה, אזי יש להתבונן פנימה, ממש פנימה. אין הפתרון נמצא בחוץ.
כלל וכלל לא!
אלא בתוך העם. ההגיון הצלול חייב לומר לנו שטעינו בדרך ולכן תועים אנו בדרך. הקונספציה שעליה מושתת כל התהליך המדיני שלנו מזה עשרות השנים – **מוטעית** היא. הדרך לשלום נסללת ע"י חיפוש וחיזוק הקשרים שבינינו לבין עצמנו. יש. ואם התעלמנו מהצורך לבנות עם מיהודי כל התפוצות הנקלטים בארץ, כורך השעה הוא לגשת

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ו' באייר תשס"ח (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

למשימה החיונית הזו עכשיו. מצטיינים אנו, העם היהודי, בחכמות הגויים – בכל התחומים. אך אין לנו בעלות ייחודית בחכמה זו, והם, הגויים, אינם מעריכים את תרומותינו לפיתוח הטכנולוגי של העולם. הם יכולים להגיע להישגים אלה בעצמם, אם רק יקדישו את עצמם לקדושת מלאכה זו.
לע"ד, המשימה **הייחודית** של העם היהודי היא דווקא לבנות ולהרכיב מחדש את מה שהיה לפני-כן: **עם**! אין כדוגמתנו בכל העולם ובכל תולדות האנושות: עם שפוזר לכל הרוחות שחוזר אחרי כ-1900 שנה לארצו מולדתו, תוך כדי שהוא שומר על המסורת ש(בין היתר) מגבשת אותו.

לכן, פנינו אליכם עם בקשה של – תגיד לנו דברים על העם שלנו, העם שכולנו אוהבים אותו כל-כך, עם כל הפגמים והחטאים שלו. אנחנו עוד מקווים להפיץ כאן, מעל גבי ה'דף' את סיפוריכם. ועכשיו לתרומה הראשונה:

אני מנסה להיענות לבקשתכם באיזשהו סיפור שיבליט את הפסוק שנתתם ככותרת: "אשרי העם שככה לו". אני מודה ומתוודה שהייתי צריך את יום השואה שעברנו השבוע, כדי לגייס כוחות נפש ולכתוב משהו טוב, אם כי ברור שיש הרבה הרבה טוב בעם ישראל.
אני אישית – מבחינה לאומית - הולך די שפוף מאז ההתנתקות, למרות שלא חוויתי אותה על בשרי ממש. אבל זה בכלל לא משנה כי אלו האחים שלי.
בתוך כל הטרגדיה הזו ופעולות המחאה של "לפני", בלט לדעתי איזשהו אירוע, או מעמד - של ההפגנה הענקית ב**כפר מימון**.
טובי אנשינו ומנהיגינו היו שם. המתח גאה ונראה היה שאוטוטו מגיע הפיצוץ. מול אחינו היקרים עמדו אנשים קרים (למרבה העצב -הלא **<u>גם הם</u>** אחינו), שקבלו רשות להשתמש באלימות רבה ככל שרק יוכלו, כדי "להכניע" את המפגינים אם אלה רק יהינו להתקדם עוד צעד.
את המתח באויר ניתן היה לחתוך בסכין, כפי שנהוג להתבטא.
אבל הפיצוץ לא קרה. ההנהגה של ההפגנה היתה חזקה ושולטת במצב והקהל - הרי הוא הקהל הכי ממושמע שיש לעם ישראל. המיטב שבמיטב. האיפוק שהיה כל כך חזק, לא פחות מהמעמד של ההפגנה עצמה, מנע התפרצות שאחריתה מי ישורנו.
אני חושב שהקרדיט מגיע גם להנהגה, שאחר כך הירבו להשמיץ אותה, וגם לאנשים עצמם.
לקחת את המעמד הזה עד לשיא הכי גבוה שניתן היה לקחתו באותם רגעים, לשלוט ברוח, לאמר את שרוצים לאמר, לזעוק את שרוצים לזעוק ולרדת חזרה מהגבהים האלו אל תוך ההמשך הקשה...
אין לי מילים אחרות להצדיע ולאמר לכל הקהל הקדוש הזה ולכולנו "אשרי העם שככה לו". עם עם כזה ,בעזרת ה' יתברך, נגיע רחוק.
הייתי מסיים ואומר שאין לשכוח את המשך הפסוק, שממנו בעצם נובע חלקו הראשון: "אשרי העם שה' אלוקיו".
יתן הקב"ה והעם הזה יהיה ראוי לביאת משיח צדקנו במהירה בימינו, אמן.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **<u>ראשון</u>** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל